

Het verhaal van Mina Garbuja.

"Mijn naam is Mina Garbuja en ben 28 jaar. Ik ben geboren in Khebang, een dorp gelegen op 2200 meter, in de Sikkha vallei van het Myagdi district in de Dhaulagiri zone. Daar verbleef ik tot voor kort bij mijn ouders in een eenvoudig huis met landerijen voor de kweek van ons eten. De meeste inwoners van ons dorp verdienen geen geld en moeten voor hun eigen voeding zorgen.

Op 27 januari 2004 vertrok ik te voet naar Beni, het district hoofdplaats, waar ik de bus naar de grote stad Pokhara zou nemen om dan nog eens een nachtbus te nemen naar de hoofdstad Kathmandu. Onderweg kwam ik andere mensen tegen die ook naar Beni gingen en zoals gebruikelijk is, werd er samen gewandeld en kennis gemaakt. Ik liep samen voorop met een vrouw uit een naburig dorp. Mijn vader die me begeleidde liep samen met anderen iets achterop. We hadden er geen erg in dat enkele minuten voor ons een legerpatrouille liep en dat de maoïsten verder op het pad een ambush planden. Dit pad is trouwens het enige pad naar Beni.

Er was een draad gespannen over het pad, met daaraan een bom gekoppeld die tussen een struik lag aan de kant van het pad. Om onbekende redenen was de bom niet afgegaan toen de patrouille passeerde. Een beetje voor ons liep een achtergebleven soldaat en 2 anderen van onze groep, maar ook zij gingen langs de bom zonder gevolg. Toen ik samen met die andere vrouw bij de bom aankwam, ontplofte deze en ik zag de vrouw de lucht in vliegen waarbij haar hele buikstreek verdwenen was. Ze moet op slag dood zijn geweest. Ook ikzelf vloog zijwaarts en belandde bloeden op de grond. Eerst dacht ik dat m'n vader en de anderen ook gewond waren, maar zag ze nergens rond mij. Mijn linkerhand zat volledig onder het bloed en ik voelde aan mijn hoofd of er daar ook verwondingen waren. Op dat ogenblik voelde ik eigenlijk nog niets en was niet echt bewust van wat er juist gaande was. Ondertussen kwam mijn vader en de anderen aangelopen en toen hij mij zag met al dat bloed aan mijn hoofd dacht hij dat ik er heel erg aan toe was. Door met mijn hand aan m'n voorhoofd te voelen was er namelijk veel bloed aan mijn hoofd blijven hangen. Ik lag toen ook stil op de grond en begon een enorme pijn te voelen aan mijn linkerkant. Mijn vader nam wat water uit de rivier naast het pad en begon mijn hoofd te wassen. Ik reageerde en mijn vader begon te huilen omdat ik nog leefde. Al die tijd hoorden wij veel heen en weer geschiet tussen het leger en de maoïstische rebellen. Niemand kwam in de buurt om mij te helpen dragen naar het dorp. Pas na een uur werd het stil. Van het leger en de rebellen was niemand meer te zien. Pas dan durfden de mensen terug voorzichtig het pad af te lopen. Dit is een heel druk belopen pad en ondertussen hadden zich een pak mensen verzameld op de plaats waar ik gewond en mijn medereizigster verminkt doodlag. Toen hebben een paar mensen geprobeerd mij te vervoeren, wat heel moeilijk ging omdat mijn hele linkerkant vanaf m'n been tot m'n hand zwaargewond was. Mijn linkerpink was verdwenen. Mijn linker bil was volledig weg en voor de rest miste ik overal stukken vlees. Er was bovendien helemaal niets om de pijn te verzachten. Na een uur gedragen te worden en 3 1/2 uur met een taxi over een hobbelige zandweg kwam ik toe in een hospitaal in Pokhara, waar ze me volledig omzwachtelden en iets gaven voor de pijn. Daarna moest ik met een taxi naar een ander hospitaal in KTM. Een rit die 8 uur duurde. In KTM hadden ze een soort glazen kooi waar ik 6 weken in moest blijven om besmetting van mijn open wonden te vermijden. De littekens die ik eraan overgehouden heb zijn blijvend en ik heb motorische problemen.

Ik woon nu in de grote stad Pokhara, samen met m'n vader in een klein huisje omdat ik nog regelmatig terug naar het hospitaal moet voor kleine complicaties en check ups. Mijn moeder is alleen in het dorp gebleven om voor het land en de dieren te zorgen.

Mijn droom was om voor m'n ouders te zorgen en nu moeten zij voor mij zorgen."

Dit is het verhaal van Mina's persoonlijke ervaring met het aanslepende en steeds escalerende conflict in Nepal.

De mijn die tot ontploffing kwam was geen traditioneel land -of antipersoonsmijn, maar een locale versie gemaakt door de opstandige maoïstische rebellen, in het hartland van Nepal, ver weg van de politieke machtswereld die in de hoofdstad KTM onder enorme bescherming staat. Deze mijnen worden doorgaands gemaakt met traditionele aluminium stoomkookpotten waarvan de veiligheid gesaboteerd wordt en gevuld met allerlei ruwe metaalpartikels. D.m.v. explosieven wordt de stoompot onder hogedruk gebracht en zoals weggooigranaat of onder voertuigen of langs paden geplaatst waar vermoedelijke tegenstanders komen. Het zijn bommen die veel lichamelijk leed brengen en doorgaands zwaar verminken. Meermaals zijn de slachtoffers onschuldige passanten die toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plaats komen.

Tot slot kunnen we nog vermelden dat de maoïsten intussen aan Mina hun verontschuldiging aangeboden hebben voor de vergissing met de bom en de regering heeft een compensatie beloofd voor de gemaakte hospitaalkosten van ongeveer 500 euro.

Mina's huwelijkskansen en haar werkperspectieven zijn tot nul herleid. Maar ze is gelukkig dat ze nog leeft en betreurt dat ze noch de naam van de omgekomen vrouw kent, noch de plaats waar ze precies vandaan kwam.

Het was niet gemakkelijk voor Mina om haar verwondingen te tonen aan Westerlingen en haar verhaal te doen, gezien de verlegenheid van het Nepalese volk en van de vrouwen in het bijzonder.

Bedankt om naar haar verhaal te luisteren.